

Warszawa, dnia 25 lutego 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 170/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

protokolant: p.o. protokolant sądowy Zuzanna Poźniak

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 25 lutego 2019 r.

sprawy J. K., syna H. i B., ur. (...) w W. oskarżonego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 6 września 2017 r. sygn. akt IV K 652/11

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- za podstawę skazania oskarżonego przyjmuje art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art.4 § 1 k.k., za podstawę wymiaru kary – art. 278 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art.4 § 1 k.k.;

- uchyla zawarte w punkcie I orzeczenie o grzywnie wydane w oparciu o art. 33 § 2 k.k. oraz orzeczenie z punktu II wydane w oparciu o art. 63 § 1 i 5 k.k.;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., 70 § 1 pkt 1 k.k. oraz art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art.4 § 1 k.k.; wykonanie orzeczone w punkcie I wobec J. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona ustalając okres próby na 5 (pięć) lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego.

2. w pozostałej części, również w zakresie rozstrzygnięcia o wynagrodzeniu za obronę z urzędu z punktu III, tenże wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 170/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie oskarżonego J. K. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w nocy z 15 na 16 czerwca 2010 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z drugą ustaloną osobą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci 4 kół jezdnych kompletnych 18 calowych z pojazdu m-ki T. (...) nr rej. (...) o wartości 12.000 złotych na szkodę J. D., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go i na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek po 10 zł każda. Nadto na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu

okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17.06.2010 r. od godz. 14.40 do dnia 18 czerwca 2010 r. do godz. 18.20 oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. P. kwotę 1859,76 zł (tysiąc osiemset pięćdziesiąt dziewięć złotych i siedemdziesiąt sześć groszy) zawierającą należny podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną oskarżonemu z urzędu.

Od powyższego wyroku apelację wniosła obrońca oskarżonego, która zaskarżyła orzeczenie w całości, zarzucając mu:

1. Obrazę przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 KPK poprzez:

- orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka W. P. (1) poprzez przyznanie waloru wiarygodności jedynie zeznaniom świadka złożonym w charakterze podejrzanego, które to zeznania nie znajdują oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym, (w szczególności co do roli oskarżonego J. K.) i nie zostały w toku postępowania przez W. P. (1) występującego w odmiennej niż uprzednio roli procesowej potwierdzone,

- orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego J. K. poprzez przyjęcie, że okoliczności podnoszone przez oskarżonego stanowią przyjętą przez niego linię obrony, w sytuacji, gdy świadek W. P. (1) w toku rozprawy głównej (jak również, w pierwotnym postępowaniu k. 7 akt sprawy) kategorycznie zaprzeczył, aby przedmiotowego czynu dopuścił się razem z oskarżonym,

- orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka W. N. poprzez uznanie jedynie w części za wiarygodne zeznań świadka i przyjęcie braku wiarygodności w stwierdzeniu świadka, iż oskarżony był tej nocy w domu, w sytuacji, gdy świadek zeznała, że nie zdarzyło się żeby świadek nie była na całą noc w domu oraz potwierdzeniu, że oskarżony zostawał z dziećmi, bo były mniejsze, gdyż nie mogły same zostawać,

- orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka S. K. (1) poprzez pominięcie przy ocenie wiarygodności zeznań świadka (w szczególności wzięwszy pod uwagę, iż zdaniem oskarżonego funkcjonariusze Policji wywierali wpływ na składane przez świadka W. P. (1) zeznania co do udziału oskarżonego w popełnieniu zarzucanego mu czynu) faktu, iż podczas pierwszych zeznań przez Sądem świadek zeznał, iż nie wie kto na Komendzie Policji może posługiwać się pseudonimem/przezwisek (...), a podczas kolejnej rozprawy przez Sąd rozpoczął zeznania od skorygowania poprzednich zeznań dot. funkcjonariusza, wobec którego posługiwano się pseudonimem (...), jak również Pominięcie faktu, że świadek dokonywał czynności w sprawie, również razem z funkcjonariuszem o pseudonimie (...);

- pominięcie przy ocenie materiału dowodowego nagrania z kamer monitoringu zamontowanych przy parkingu, gdzie nastąpiła kradzież kół jezdnych, z którego to nagrania w żaden sposób nie wynika, aby to Oskarżony popełnił zarzucany mu czyn i z którego nie wynika, aby Oskarżony w ogóle przebywał w okolicach parkingu w dniu popełnienia przestępstwa.

2. Obrazę przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść orzeczenia, tj. 174 KPK w zw. z art. 143 § 1 pkt 2 KPK i art. 393 § 1 zd. 2 KPK poprzez zastąpienie dowodu z wyjaśnień W. P. (1) z postępowania przygotowawczego notatką urzędową (k.124- 125) wbrew ustawowemu zakazowi, które polegały na przyjęciu treści notatki urzędowej sporządzonej w innej formie niż przewidziana przepisami procedury i wykorzystanie tego źródła do dokonywania ustaleń faktycznych będących podstawą przypisania winy i skazania oskarżonego.

3. Obrazę przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść orzeczenia, tj. 410 KPK w zw. z 391§ 1 KPK poprzez uznanie za ujawnione zeznania świadka W. P. (1) o sygn. akt IV K 430/10, podczas gdy w dniu 27 czerwca 2014r. na rozprawie zostały ujawnione k. 504-505 z sygn. akt IV K 430/11, które nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych będących podstawą przypisania winy i skazania oskarżonego, gdyż nie zostały ujawnione w toku rozprawy głównej.

4. Obrazę przepisów prawa materialnego tj. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 nr 163 poz. 1348) § 15 pkt 1 w zw. z § 16 poprzez nieuwzględnienie przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia obrońcy z urzędu nakładu pracy obrońcy, ilości wyznaczonych w postępowaniu rozpraw, jak również faktu, iż postępowanie (po ustanowieniu obrońcy) trwało ponad 3 lata.

5. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść orzeczenia, wyrażający się w niezgodnym z treścią dowodów przeprowadzonych na rozprawie przyjęciu, że oskarżony popełnił zarzucany mu aktem oskarżenia czyn, będący wynikiem braku rzeczowej analizy przez Sąd materiału dowodowego i automatycznym Przyjęciu, iż zeznania złożone przez W. P. (1) w charakterze podejrzanego stanowią pełnowartościowy dowód w sprawie pozwalający na skazanie, w sytuacji gdy udział oskarżonego w czynie był konsekwentnie negowany, nagranie z monitoringu nie wskazuje osoby oskarżonego, zaś świadek W. N. potwierdza, że w tym czasie oskarżony przebywał w domu.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o: „zmianę wyroku w pkt. III i przyznanie obrońcy z urzędu kwoty wynagrodzenia odpowiadającej nakładowi pracy obrońcy, ilości rozpraw w sprawie w kwocie wyższej aniżeli zasądzona przez Sąd I instancji.”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie w zakresie w jakim kwestionuje winę oskarżonego oraz wysokość wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu.

Odnosząc się do zasadniczego zarzutu apelacji, tj. zarzutu obrazę art. 7 k.p.k. stwierdzić należy, że jest on niezasadny. Wbrew stanowisku skarżącej Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił cały ujawniony w toku postępowania materiał dowodowy i wysnuł z niego prawidłowe wnioski, co do winy oskarżonego. Istota zarzutu opisanego w punkcie 1 apelacji sprowadza się w zasadzie do kwestionowania stanowiska Sądu, w zakresie uznania za wiarygodne wyjaśnień składanych przez W. P. (1) w trakcie postępowania przygotowawczego, które to zeznania stały się podstawą ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy. Obrońca podniosła w apelacji, że W. P. (1), w niniejszej sprawie występujący już jako świadek, odwołał składane wcześniej wyjaśnienia, którymi oskarżonego, a odwołanie to jest wiarygodne. Z oceną taką Sąd Okręgowy nie zgadza się, z podobnych przyczyn do tych, które wskazał Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie ma bowiem żadnych racjonalnych podstaw do uwzględnienia tłumaczeń świadka W. P. (1), jakoby wskazał na oskarżonego jako na współsprawcę jednego z czynów, do których popełnienia przyznał się, tylko dlatego, że jeden z funkcjonariuszy Policji wymusił to nim przemocą lub groźbami. Pomijając już okoliczność, że żaden z przesłuchanych w sprawie policjantów nie potwierdził okoliczności podnoszonych przez W. P. oraz fakt, że do czasu przesłuchania przed Sądem okoliczności takiej nigdy nie zgłosił, to zwrócić należy uwagę, iż tłumaczenie takie sprzeczne jest z zasadami logiki. Skoro bowiem, jak twierdzi świadek, jeden z policjantów miał uwziąć się na oskarżonego, to nie ma racjonalnych powodów, by zmuszając świadka do bezpodstawnego pomówienia J. K., nie kazał mu obciążyć go większą ilością przestępstw, zwłaszcza, że przy ich popełnieniu świadek niejednokrotnie korzystał z samochodu oskarżonego K.. Znamienne jest przy tym, że świadek w pierwszych swoich wyjaśnieniach wyraźnie rozdzielił tę sytuację, gdy dokonał przestępstwa wspólnie z oskarżonym od tych, w których przy dokonywaniu kradzieży jedynie korzystał z samochodu pożyczonego od oskarżonego. Okoliczność ta świadczy, zdaniem Sądu Okręgowego, że świadek przy pierwszych przesłuchaniach oraz w trakcie eksperymentu procesowego, spontanicznie opowiadał o okolicznościach popełnionych przez siebie przestępstwach. Zasadnie również Sąd I instancji zwrócił uwagę, że zeznania świadka składane na rozprawie były chwiejne i miejscami sprzeczne, co szczegółowo wykazał na stronach 6 i 7 pisemnego uzasadnienia wyroku, która tom okoliczność świadczy o tym, że nie były one szczere i służyć miały uniknięciu odpowiedzialności przez J. K..

Nie można również zgodzić się ze skarżącym jakoby zeznania świadka D. N. podważały zasadność ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji. W istocie bowiem zeznania tego świadka nie dają oskarżonemu bezspornego alibi

na czas popełnienia zarzucanego mu czynu, a jedynie opisują jak w tamtym czasie wyglądała sytuacja w domu, jak świadek pracowała i co ogólnie robił w tym czasie oskarżony.

Nie ma również racji obrońca kwestionując, dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zeznań funkcjonariuszy Policji dokonujących czynności z udziałem oskarżonego, a w zasadzie zeznań jednego z nich – S. K. (1). Fakt, że świadek po 6 latach nie pamiętał nazwiska innego funkcjonariusza (T.) nie podważa wiarygodności jego zeznań, zwłaszcza, że skarżąca wyrywa z kontekstu wypowiedzi świadka. Zwrócić należy uwagę, iż S. K. (1) przesłuchiwany po raz pierwszy zeznał, że nie kojarzy policjanta o nazwisku C. czy S., co było zgodne z prawdą, gdyż okazało się, że faktycznie chodziło o policjanta o nazwisko T.. Jednocześnie przy drugim przesłuchaniu przed Sądem świadek wskazał wyraźnie, że po poprzedniej rozprawie na której był obecny rozmawiał z innym funkcjonariuszem i dowiedział się, że chodziło właśnie o S. T. dodał przy tym, że nie kojarzy, by uczestniczył on w czynnościach z udziałem oskarżonego. Nie jest przy tym prawdą, jak pisze to obrońca, że S. T., wbrew twierdzeniom świadka, brał udział razem z nim w tych czynnościach. Z przytoczonych na stronie 7 apelacji notatek urzędowych wynika jedynie, że S. T. udał się wspólnie z P. W. i K. P. (nie było tam S. K.) do miejsca zamieszkania oskarżonego celem jego zatrzymania, ale oskarżonego nie zastali (vide k.140), zaś w pozostałych wskazanych przez obrońcę dokumentach nazwisko S. T. nie pojawia się.

Reasumując, apelacja obrońcy oskarżonego nie daje podstaw do zakwestionowania prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy, a tym samym poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne, uznać należy za prawidłowe.

Jeżeli chodzi o zarzuty z punktu 2 i 3 apelacji to są one zupełnie chybione. Analiza akt sprawy i pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie daje podstaw do twierdzenia, że ustalenia faktyczne zostały poczynione w oparciu o notatkę urzędową z k.124-125, zaś obrońca poza postawieniem tezy zawartej w zarzucie twierdzenia swojego w żaden sposób nie umotywował. Co zaś do kwestii ujawnienia na rozprawie dokumentów z akt IV K 430/11, to w sposób oczywisty zapis taki w protokole stanowi zwykłą omyłkę, albowiem w istocie dokumenty te znajdowały się w aktach o sygnaturze IV K 430/10 i to one faktycznie zostały ujawnione w trybie przewidzianym w art. 391 § 1 k.p.k.

W kwestii zaś wynagrodzenia za obronę z urzędu to wynagrodzenie to, wbrew stanowisku skarżącej, uwzględniło wszystkie terminy rozprawy w których brała udział obrońca. Zasadnie również podstawą jego zasądzenia było Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku, albowiem w myśl § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.), na które powołuje się skarżąca, w sprawie niniejszej, z uwagi na datę wszczęcia postępowania, zastosowanie miały przepisy obowiązujące w tym czasie.

Niezależnie od niezasadności zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że w realiach niniejszej sprawy orzeczona względem oskarżonego kara nosi cechy rażącej surowości, wobec czego zasadnym było, przy uwzględnieniu dyspozycji art. 440 k.p.k., dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary. Zdaniem Sądu Okręgowego, z uwagi na pomocniczą rolę oskarżonego w popełnionym przestępstwie, niewielki rozmiar wyrządzonej szkody oraz na fakt, że od daty popełnienia czynu upłynął okres przeszło 7 lat, a od czterech lat nie zapadł wobec oskarżonego żaden wyrok skazujący, w chwili obecnej można postawić w stosunku do oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną, która uzasadnia twierdzenie, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary nie wejdzie on ponownie w konflikt z prawem. Dlatego też Sąd, stosując w myśl art. 4 § 1 k.k., przepisy obowiązujące przed dniem 01.07.2015r., warunkowo zwiesił wykonanie orzeczonej względem oskarżonego, kary na okres próby 5 lat, który to okres w połączeniu z dozorem kuratora winien pozwolić na zweryfikowanie postawionej prognozy. Jednocześnie, z uwagi na aktualną sytuację oskarżonego Sąd uchylił orzeczoną wobec niego grzywnę i zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.